

KÆRE POLITIKER

Jeg skriver til dig som autist – og som en del af en gruppe mennesker, der alt for ofte mærker konsekvenserne af de politiske beslutninger, du og dine kolleger træffer.

For os er autisme ikke et valg, ikke en trend og ikke en identitetsmarkør. Det er en medfødt, livslang neurologisk funktionsnedsættelse, der påvirker hele vores måde at være i verden på.

Men det er ikke nødvendigvis autisme i sig selv, der skaber de største barrierer. Det er rammerne omkring os, som oftest er bygget op af politiske beslutninger.

FRA BARNET

Jeg forstår ikke jeres systemer, men jeg kan mærke dem. Når skolen larmer, når lyset gør ondt, og når voksne siger, at jeg "skal klare det", så bliver verden for stor for mig. Jeg har ikke brug for at blive gjort normal. Jeg har brug for, at du gør verden mindre svær.

Giv mig:

- ro og forudsigelighed
- voksne med autismeforståelse
- støtte, der passer til mig

Den hjælp, jeg får nu, er med til at skabe min fremtid.

FRA DEN AUTISTISKE PÅRØRENDE

Jeg mærker konsekvenserne i min familie. Jeg er et menneske, der kæmper mere med systemet end med min autisme. Jeg ser mistrivsel vokse, når presset stiger. Jeg ser et liv, der kunne fungere – hvis støtten og hjælpen også gjorde det.

Jeg beder dig om at sikre:

- specialiseret viden i kommunerne
- målrettede støtte og indsatser
- ægte retssikkerhed – ikke bare skyggen af den

Vi ønsker ikke særlige privilegier – vi ønsker lige muligheder.

FRA DEN UNGE

Jeg prøver virkelig, men rammerne knækker mig. Jeg vil gerne uddanne mig. Jeg vil gerne bidrage til fællesskabet. Men når støj, krav og kaos overstimulerer mig, mister jeg overblikket. Jeg beder ikke om særbehandling. Jeg beder om rammer, hvor mine styrker kan blomstre og ikke visne.

Hjælp mig til:

- uddannelser med fleksibilitet
- forståelse for mine sensoriske og sociale behov
- indsatser, der passer – ikke presser

Jeg drømmer om en fremtid, hvor jeg kan lykkes uden at gå i stykker.

FRA DEN VOKSNE

Jeg vil gerne bidrage, men systemet står ofte i vejen. Jeg prøver at arbejde, leve og fungere. Men støtten er svær at få, svær at beholde og sjældent tilpasset mine behov. Når autisme ikke anerkendes som handicap, mister jeg rettigheder. Når specialiseret viden forsvinder, mister jeg muligheden for et stabilt liv.

Jeg beder om:

- fleksible arbejdsmuligheder
- støtte, der ikke skifter med budgetterne
- specialiserede indsatser, der tager min autisme alvorligt

Jeg ønsker ikke særlige fordele – kun et liv med værdighed.

Denne henvendelse samler stemmer fra autistiske børn, unge, voksne og pårørende. Fælles for dem alle er, at deres største udfordringer ikke skyldes autisme – men de politiske rammer, der burde støtte dem.

Vi efterspørger ikke luksuriøse tilbud, men specialiseret viden i kommunerne, fleksible løsninger og stabil støtte, så vi kan trives, uddanne os og bidrage til samfundet. I dag går for mange i stykker i mødet med et system, der mangler ressourcer, kompetencer og retssikkerhed.

Budskabet er klart:

Politiske beslutninger former hverdagen – og den nuværende praksis skaber unødvendig mistrivsel. Med bedre rammer kan autistiske samfundsborgere få lige muligheder og et værdigt liv.

Det kræver politisk vilje.